

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. An simul cum habituali gratia, aliqui virtutum habitus in animam infundantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO III.

*An simul cum habituali gratia aliqui
virtutum habitus in animam
infundantur.*

Supponimus 1. ex S. Thoma 1. 2. q. 57. & seqq. duo esse virtutum genera, acquiratarum scilicet, & infusarum.

Acquisitæ dicuntur illæ, quarum habitus per eandem actus acquiruntur, de quibus Philosophi in Ethicis agere consueverunt: infusæ verò illæ dicuntur, quarum habitus non producantur per actus, sed diuinitus infunduntur. Virtutes autem illæ infusæ duplicis adhuc sunt generis; quædam enim sunt Theologicæ, sic dictæ, quòd Deum tanquam obiectum suum immediatum respiciunt, quales sunt fides, spes, & charitas. Aliæ verò sunt morales, quæ in eo præsertim ab acquisitis differunt, quòd morales virtutes acquisitæ finem aliquem rectæ rationi naturali conuenientem duntaxat spectent, infusæ verò ad altiorem & supernaturalem finem actus suos dirigant.

Supponimus 2. præter illas virtutes morales infusas, dari etiam aliquos alios habitus supernaturales, qui communiter vocantur dona Spiritus Sancti, de quibus agit S. Thomas q. 68. a. 1. vbi docet, dona illa differre à virtutibus infusis, in eo, quòd animam perficiunt ad hoc, vt efficiatur promptè mobilis ab inspiratione diuina, seu à Spiritu Sancto ad actiones quasdam virtutum exequendas. His præsuppositis pro quæstionis propositæ resolutione

Dicendum 1. simul cum gratia, virtutum Theologicarum fidei, spei, & charitatis habitus in animam infundi: hæc veritas expressè habetur definita in Conc. Trid. sess. 6. cap. 7. his verbis: *Vnde in ipsa iustificatione cum remissione peccatorum hæc omnia simul infusa accipit homo per Iesum Christum, cui inseritur, fidem, spem, & charitatem, &c.*

Discen-

Dicendum 2. simul cum gratia, habitus virtutum moralium supernaturalium, quæ ad communem statum Christianorum pertinent, in animam infundi.

Probat 1. ex cap. 8. Sap. vbi dicitur sapientiam diuinam docere sobrietatem, & prudentiam, iustitiam, & virtutem; atqui sapientiam diuinam, seu Deum docere illas virtutes, nihil est aliud, quam eas infundere, vt dicitur in Conc. Mileuitano seu potius Carthag. cap. 4.

Probat 2. ex SS. Patribus, qui simpliciter asserunt hominem, dum in gratia Dei est, omnibus præditum esse virtutibus, quas, cum ab eadem gratia excidit, infelicitè amittit; vnde S. Hieron. præfatione in threnos Ieremix de anima in peccatum lapsa loquens, *Non auri, inquit, & argenti metallo, sed virtutibus radiabat; ablata sunt hæc omnia, nudata est domus Dei cunctis ornamentis suis*; & S. Aug. tract. 8. in epist. 1. S. Ioannis enumeratis varijs virtutibus, quæ in anima iusti reperiuntur, dicit illas esse ad instar exercitus, Christumque Dominum in interiori homine habitantem virtutibus illis quasi ministris suis vti: & in Catechis. Concil. Trid. part. 2. c. 2. hæc verba habentur: *Huic autem gratia additur nobilissimus omnium virtutum comitatus, quæ in animam cum gratia diuinitus infunduntur. Quare cum Apostolus ad Titum ait: saluos nos fecit per lauacrum regenerationis Spiritus Sancti, quem effudit in nos abundè per Iesum Christum saluatorem nostrum: D. Augustinus verba illa explanans (effudit abundè) explanans, nimirum, inquit, ad remissionem peccatorum, & copiam virtutum.*

Diximus in assertione virtutes illas infundi, quæ ad communem Christianorum statum pertinent; certum est enim, virtutes quasdam eximias & singulares, quæ ad statum illum non sunt necessariæ, in iustificatione simul cum gratia omnibus non conferri, vt patet de continentia virginali, de qua loquens Apost. 1. Cor. 7. *Vnusquisq;*, inquit, *proprium donum habet ex Deo.*

Porro notandum est, virtutum illarum infusarum habitus non conferre facilitatè in operando, cum forma-

lites

liter non expellant malos habitus contrarios, qui ante iustificationem in statu peccati contracti sunt; sed tribuere solum voluntati nouam potestatem ad actus sibi proprios exercendos: vnde minimè mirum videri debet, si aliquando peccatores recenter iustificati, difficultatem in exercendis illis actibus experiantur: quæ tamen difficultas ab ipsis superari potest tum ipsarum virtutum infusarum; tum etiam gratiarum actualium, quæ nunquam illis desunt, auxilio.

Dicendum 3. præter supra dictas virtutes Theologicas & morales, dona etiam Spiritus Sancti simul cum gratia in animam infundi. Id constat ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 7. vbi dicit *Iustificationem non esse solam peccatorum remissionem, sed & sanctificationem, & reuocationem interioris hominis per voluntariam susceptionem gratiæ, & donorum.* Id etiam docet S. Thom. supra q. 68. c. 2. vbi dicit, dona illa Spiritus Sancti esse homini ad salutem necessaria, quoniam ad hunc finem, qui prorsus supernaturalis est, & omnem eius facultatem longè supergreditur, præter omnia supra dicta indiget adhuc peculiari motione & ductu Spiritus Sancti, iuxta illud Psal. 142. *Spiritus tuus bonus deducet me in terram relictam.*

In quo elucet admirabilis prorsus, & magnifica Dei erga homines benignitas, & misericordia, qui naturæ nostræ adeo fragilli & imbecilli tot & tanta gratiæ suæ adminicula, & auxilia prouidit, vt nos eleuet, & deducat ad finem illum sublimem & supernaturalem, propter quem creati, & redempti sumus.

Dices, multos esse idiotas & simplices, qui quamuis sint in statu gratiæ, illis tamen donis carere videntur, vt dono sapientiæ, scientiæ, &c. Resp. dona illa infundi quoad habitus, quorum actus varij sunt pro varietate conditionum & statuum, in quibus Spiritus Sanctus per illa dona vnumquemque iustum ad sequendum instinctum suum disponit in ijs, quæ statui suo competunt, vt salutem æternam consequatur; vnde nullus est adeo idiota & simplex, qui si gratiâ sanctificante præditus sis,

non

non habeat lumen sapientiae, & scientiae infusum, quatenus sibi necessarium est, ut ad finem supernaturalem in omnibus actibus suis dirigatur; imò experientia satis constat, idiotas & simplices in gratia Dei constitutos, quamvis nullo ingenij acumine, nullâ scientiâ aut humanâ sapientiâ præditi sint, in ijs tamen quæ ad salutem spectant, interiori lumine dirigi, quo carent illi, quos sapientes, & prudentes huius sæculi vocat Apostolus, qui in temporalibus negotijs maximè perspicaces, in rebus ad æternam salutem spectantibus cæci sunt, & quasi iudicio ac ratione destituti; vnde dixit Apostolus 1. Cor. 1. *Videte fratres vocationem vestram, quia non multi sapientes secundum carnem, &c.* & S. Aug. lib. 8. confess. cap. 8. *Surgunt indocti, & celum rapiunt: & nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce ubi volutamur in carne & sanguine?*

SECTIO IV.

An gratia habitualis à charitate distincta sit.

Certum est ex antè dictis, charitatem à gratia habituali sanctificante nunquam esse disiunctam, proindeque illum, qui gratiam habitualement accipit, etiam charitatis habitum sibi infusum recipere: sed controuersum est inter Doctores; an gratia, & charitas sint à parte rei quid vnum, an verò illarum habitus realiter inter se sint distincti.

Dux sunt autem super hac quæstione Theologorum sententiæ. Alij enim existimant, realiter inter se distinguere; & gratiam quidem in ipsa animæ substantia tanquam in proprio subiecto sedem habere, charitatem verò in voluntate; & per charitatem nos diligere Deum, per gratiam autem nos à Deo diligere.

Alij verò asserunt, gratiæ & charitatis vnum eundemque esse habitum, nec ab inuicem nisi ratione distinguere.

Ita